

Julia Burgers-Drost

ROMAN

Vlucht
naar de
vrijheid

VLUCHT NAAR DE VRIJHEID

Julia Burgers-Drost

Vlucht naar de vrijheid

Westfriesland

ISBN 978 90 205 3136 7
e-ISBN 978 90 205 3137 4
NUR 344

© 2013 Uitgeverij Westfriesland, Utrecht
Omslagillustratie en -ontwerp: Bas Mazur

www.uitgeverijwestfriesland.nl

Alle rechten voorbehouden

HOOFDSTUK 1

Ze ligt languit op een matje op het balkon, de deuren van haar slaapkamer staan wijd open. De zon is heet, maar het lichaam van Fransje Huigens lijkt niet op de warme stralen te reageren. Ze stopt haar hoofd diep weg tussen haar armen en heeft maar één wens: ver weglopen van zichzelf. Een onmogelijkheid, ze beseft het maar al te goed. Al geruime tijd is iedere ademhaling haar nog te veel.

Zoeken naar een oplossing ervan doet ze al lang niet meer. Hopen op betere tijden ook niet. Ze brengt haar dagen door in wat haar ouders noemen 'ledigheid'. En zo is het. Met veel moeite is ze weer begonnen met eten. Anorexia? Dat woord kan ze inmiddels niet meer horen. Nee, dat is op haar niet van toepassing. Maar hoe kun je mensen, bijvoorbeeld je ouders, duidelijk maken dat het innemen van voedsel je tegenstaat? Het heeft niets te maken met vrees om te dik te worden. Omdat het haar niet meer kan schelen hoe ze eruitziet, hoe ze op anderen overkomt.

Ze wil met rust gelaten worden, maar zolang ze bij haar ouders woont, is haar dat niet gegund. Een alternatief zou zijn om op zichzelf te gaan wonen. Maar daarvoor ontbreekt haar de energie. Lust om een eigen huisje in te richten heeft ze niet.

Wanneer die lusteloosheid is ontstaan? Voor haar ouders is het een raadsel. In ieder geval ging het goed tot het vwo-eindexamen. Samen met haar tweelingzus ploeterde Fransje tot het examen en ze slaagden allebei. Toch moet het in die tijd geweest zijn dat Fransje zich op een hellend vlak begon te begeven. In het begin nog onmerkbaar. Een

aanvankelijk onschuldig zomergriepje mondde uit in een heftige longontsteking, waarvan ze maar moeizaam herstelde. Verzwakt als ze was, kreeg ze ook nog te maken met een zeldzaam virus. Het was haar bijna fataal geworden, maar gelukkig kwam ze er weer bovenop.

Melissa, haar tweelingzus, had intussen haar toekomstplannen al helemaal rond. Ze deed de opleiding tot weddingplanner. En enthousiast dat ze was! Melissa had een vast doel voor ogen en had haar leven in de hand. Alle plannen die Fransje had voor een vervolgopleiding vielen in het water door haar ziek zijn. En nu ontbreekt het haar gewoonweg aan de energie.

Fransje verschuift haar lichaam een stukje, haar heupbotten steken pijnlijk door haar huid heen. Ze heeft het koud. Kon ze maar huilen, echt hartstochtelijk huilen. Zelfs dat lukt niet.

Ze ruikt het pas gemaaide gras van het gazon achter het huis. In de oude bomen fluiten merels hun aloude melodieën. Hoog in de lucht ziet ze een lijnvliegtuig voorbijgaan en even wenst ze daarboven bij de reizigers te vertoeven. Op weg ergens naartoe.

Dwars door de lichte zomergeluiden heen klatert opeens de nogal schelle lach van haar moeder. Haar hakken klikklakken op de terrastegels en er klinken stemmen. Moeder heeft bezoek. Het is de vrouw van de nieuwe wijkpredikant. Zeker weten dat haar moeder zich uitgesloofd heeft om als een van de eerste gemeenteleden mevrouw Siebrand op de thee uit te nodigen.

‘Ga toch zitten, mevrouw Siebrand. Zon of schaduw? Vandaag hebben we de keus! Dat is lang niet altijd het geval, toch? Ik zal het zonnescherm wat omlaag draaien...’

Fransje voelt er niet veel voor om het komende gesprek te volgen, maar zin om van plaats te veranderen heeft ze ook niet.

De vrouw van de dominee heeft een zware stem, het lijkt af en toe wel een mannenstem. ‘Graag in de schaduw. Op de fiets was het erg warm, maar hier is het heerlijk. Geweldige tuin hebt u, en dat in de stad. Mooi aangelegd, ook. Mijn man en ik hebben nog een hele klus aan onze tuin. Die is sterk verwaarloosd, maar de koster zegt al een clubje vrijwilligers bij elkaar te hebben die ons van dienst willen zijn.’

Fransje hoort haar moeder kwebbelen, al zou ze het eerder ‘kakelen’ willen noemen. Meepraten, instemmen. Uitroepen en gilletjes. ‘Wat zal het zijn, mevrouw Siebrand? Thee of fris? Aan u de keus.’

Mevrouw Siebrand kiest voor thee. ‘Maar dan wel graag gewone, als het kan. Zwarte, earl grey misschien?’

‘Drink ik zelf ook het liefst. Ik zal het even doorgeven aan mijn hulp.’

Fransje hoort haar moeders voetstappen, een commando richting Ada Brink, de hulp in de huishouding. Ze rolt zich berustend op haar rug. Luistervink spelen, waarom niet? Ze heeft niets beters te doen.

‘Fijn om met u kennis te maken, mevrouw Siebrand,’ zegt haar moeder dan weer. ‘Mijn man en ik hebben zondag genoten van de dienst. Uw echtgenoot is een begenadigd spreker. Dat belooft wat! Hopelijk krijgen we de jonge mensen daarmee ook weer in de kerk.’

Ja, dat is ook de wens van mevrouw Siebrand. Fransje vraagt zich af hoelang het zal duren voordat de twee vrouwen op het terras elkaar gaan tutoyeren en elkaar bij de voornaam gaan noemen. Ze weet zeker dat haar moeder daarop uit is.

‘U hebt twee dochters, meen ik?’ bast de domineesvrouw. ‘Ja, dat klopt. Ah, daar is Ada met de thee. Zet het blad maar op tafel, Ada. Ik schenk zelf wel in.’

Er valt een stilte terwijl de dames wachten tot Ada buiten gehoorsafstand is.

‘Zijn ze al op eigen wieken?’ vraagt mevrouw Siebrand dan.

Fransje griezelt. ‘Op eigen wieken’, wat een antieke uitdrukking. Ze hoort haar moeder lachen. Het klinkt onecht.

‘De een wel. Melissa. Ze heeft een eigen bedrijf als weddingplanner. Mijn andere dochter woont nog thuis. Ze weet niet goed wat ze met haar leven aan moet. Ach, ze zijn nog jong. En ze moeten tegenwoordig al zo veel.’

Gerammel van kopjes, lepeltjes. Fransje weet dat haar moeder vanochtend aan het bakken is geweest. Cupcakes. ‘Heerlijk, wat zien die er geweldig uit!’

Even overweegt Fransje het balkon te verlaten, want ze kan het gekwebbel niet meer aanhoren, maar het is te veel moeite. Hopelijk vraagt mevrouw Siebrand niet door over ‘de andere dochter’.

Maar helaas, het kan niet uitblijven. Ze heeft natuurlijk in de wandelgangen het een en ander al vernomen. ‘Melissa heet de ene dochter en de ander... Wat zei u ook weer?’ Moeder zei niets, weet Fransje. Zielig voor mam dat ze niet met dochter nummer twee kan pronken.

‘Fransje. Ze is ons probleemkind. Studeert niet, geen belangstelling. Trekt zich terug uit de maatschappij, vriendinnen laten het afweten. Tja, wat dat worden moet!’

Fransje blaast haar wangen bol. Moet dat nou, bij de eerste ontmoeting meteen de vuile was buiten hangen?

‘Ach, mijn beste mevrouw Huigens, dat is een fase. Het is voor een jong mens altijd zoeken. En dwingen is niets. Dat hebben mijn man en ik in onze vorige gemeente vaak gezien. Beter afwachten of er toch wat uitkomt, bidden en hopen!’

Zeker, zeker, daar is mevrouw Huigens het mee eens. Fransje steekt haar tong uit.

‘Ze is niet echt gezond,’ vertelt moeder verder. ‘Nee, een kwaal heeft ze niet. Hier, neemt u toch nog een cakeje!’

Maar ze is broodmager. We dachten aan anorexia, maar dat is het niet. Haar lust om te eten is simpelweg nihil. Je staat als ouders machteloos! En ze kon altijd zo goed leren. Melissa moest echt blokken, maar Fransje haalde moeiteloos de hoogste cijfers. En opeens kwam die omme-zwaai. Mijn man en ik staan voor een raadsel. We denken dat het komt doordat ze een tijd flink ziek is geweest. Na die tijd is ze nooit meer de oude Fransje geworden. Maar zeker weten doen we het niet.'

Of er al een psychiater in beeld is, vraagt mevrouw Siebrand.

'Ze is al op menig gesprek geweest, maar zonder resultaat. En nu? Haar kreet is: "Laat me met rust." En zegt u nu zelf: wat kunnen we dan nog doen?'

Fransje ergert zich groen en geel. Het is duidelijk dat haar moeder hulp zoekt aangaande de problemen rond 'die ene dochter', maar waarom ze die wildvreemde vrouw aan-klampt? De nieuwe domineesvrouw, een nog onbekende in de kring, zou die mam raad kunnen geven?

Fransje walgt ervan.

Weten dat je anders bent is al erg genoeg. Anders dan de anderen. Maar het ook nog eens te horen te krijgen, is nog een stuk erger.

Ze merkt niet dat er tranen over haar wangen biggelen. En de kracht om zich los te scheuren van de plek waar ze ligt, heeft ze niet.

'Vertel toch eens, mevrouw Huigens, hoe de vork precies in de steel zit. Ik heb zo veel ervaring met jonge mensen, misschien kan ik u helpen. Zoals u weet was het mijn man en mij niet gegeven om zelf kinderen te krijgen. Vandaar dat wij ons hebben ingezet om de helpende hand te bieden bij gezinsproblemen. Ik kan wel zeggen dat we zo langzamerhand deskundigen zijn geworden. Echt, u hoeft zich niet te generen om hulp te vragen. We zijn op de wereld om elkaar bij te staan in moeilijke tijden!'

Moeilijke tijden dankzij háár, Fransje. Zij is het die haar ouders tot wanhoop heeft gedreven. Had ze maar de moed om... om uit het leven te stappen. Hoe dan ook. Dan kon iedereen verdergaan met zijn leven. Dan waren ze van haar af, en met haar van alle problemen!

Ze hoort haar moeder vertellen. Hoe blij ze was met twee identieke meisjes, trots als een pauw was ze. Jaja, ze waren een gelukkig gezin. Tot na dat examen. Het leek aanvankelijk of Fransje overspannen was. Ze had hard gewerkt en opeens was daar de leegte: geen boeken, geen opdrachten. Niets, behalve een eindeloos lijkende vrijheid.

‘Die vrijheid werd aanvankelijk met vreugde begroet. Vlag uit, rugzak aan de knop van de stok, u kent het wel, mevrouw Siebrand!’

Fransje hoort het gerinkel van serviesgoed, zeker weten dat moeder cakejes uitdeelt.

‘De overgang was te groot,’ stelt mevrouw Siebrand op een wijze toon vast. ‘Vandaar de vatbaarheid voor griep, een virus. Verzwakt... Jonge mensen hebben leiding nodig. Maar het heeft geen zin om achterom te kijken en te roepen: hadden we dit of dat maar gedaan! Per slot van rekening heeft uw Hansje zelf ook verantwoordelijkheid in dezen.’

Moeder haast zich te verbeteren: ‘Het is Fransje, van Francisca. Maar die naam vond ze als klein kind al te lang en zo werd het Fransje. Melissa is trots op haar lange naam, waag het niet die af te korten tot Mel of Lissa! Uiterlijk waren ze gelijk, maar hun karakters hebben zich verschillend ontwikkeld. Melissa is een mensenmens, als u me begrijpt. En Fransje... die zou nu het liefst als een kluisenaar leven!’

Fransje hoort dat haar moeder bijna in tranen is. Ze bijt op haar onderlip. Zij, Fransje, doet dit haar ouders aan, maar ze kan niet anders zijn dan ze is. Ook al is de wil er wel.

‘Mevrouw Huigens, luister: u bent niet alleen. U kunt altijd bij mij en mijn man terecht als het te zwaar wordt. Ik stel voor dat we een afspraak maken: u en uw man brengen bij een bezoek aan de pastorie Fransje mee. Zeker weten dat ik met mijn ervaring een opening kan vinden om tot haar door te dringen!’

Nu huilt haar moeder, Fransje denkt het zeker te weten. Stoelpoten krassen over de tegels. Het volume van de stemmen daalt.

En opeens bast mevrouw Siebrand: ‘Weet u wat, laten we proberen vriendinnen te zijn. Noem me alsjeblijft Elisabeth. En de naam van mijn man is Bram. Jawel, voluit Abraham! Kom, dan schenk ik een kopje thee in uit je eigen pot. Hier, lieverd, een zakdoekje!’

Fransje hoort het allemaal in stilte aan en denkt er het hare van. Moeder die zich laat troosten door een vrouw die ze amper kent. Haar hart heeft uitgestort. Hoe kon het zover komen?

‘Ik heet Niesje,’ zegt moeder, ‘mijn man Erik. O, ik hoop zo dat het tussen onze mannen net zo klikt als tussen u en mij. Jou en mij, bedoel ik natuurlijk!’

Ja hoor, het is zover: nu zijn ze vriendinnen.

Elisabeth begint verslag te doen van een ‘soortgelijk geval’. De maat is vol voor Fransje. Ze krabbelt overeind en sleept het matrasje waar ze op lag achter zich aan de slaapkamer in. Geruisloos sluit ze de deuren en ploft op haar bed.

Waarom, o, waarom is ze zo anders dan Melissa?

Ze zou zo graag weer normaal functioneren. Maar de medicijnen die de dokter voorschreef, werkten bij haar niet. Boze woorden en vermaningen al helemaal niet. Dus berust ze nu in haar situatie. Deden anderen dat ook maar!

Ze stompt met haar zwakke kracht op het hoofdkussen. Waardeloos, ze is voor niemand van nut, en al helemaal

niet voor zichzelf.

Onlangs stelde de oudtante naar wie ze vernoemd is voor dat zij, Fransje, eens een lange reis zou moeten maken. Desnoods onder begeleiding. ‘Dat deden lang geleden de mensen uit de betere standen ook als iemand zwak in het leven stond. Nieuwe terreinen verkennen, andere mensen ontmoeten, de blik verruimen!’

Het scheelde niet veel of Fransjes vader had tante Francine gesmeekt om haar nichtje onder haar hoede te nemen en een reis door Europa te maken. Cultuur opsnuiven in Italië, Turkije, Griekenland.

Fransje kon er kort over zijn: weggegooid geld, het was niet aan haar besteed. Nee, de pijn zit diep vanbinnen, en misschien bestaat er in de hele wereld niet één medicijn voor.

Mevrouw Siebrand blijft plakken. Pas wanneer Erik Huigens zijn kantoor uit komt, maakt ze aanstalten te vertrekken. Maar niet voordat er goede afspraken worden gemaakt.

Fransje loopt naar de logeerkamer aan de voorkant van het huis om haar vertrek te bekijken. Zowaar, vader én moeder lopen mee tot aan de fiets van de mevrouw met de basstem. Moeder en zij zoenen elkaar als oude vriendinnen.

En pa, die lijkt in zijn sas met de nieuwe relatie.

Fransje realiseert zich dat ze nog in bikini loopt. Ze huilt. In haar slaapkamer houdt ze haar pas in als ze langs de spiegel aan de wand loopt. Lelijk van magerte, zo noemt haar moeder het. Uitstekende botjes, geen vrouwelijke vormen. Ze lijkt wel een jochie in plaats van een jonge vrouw.

Fransje merkt dat ze huilt. Ook dat nog. Ingevallen wangen. Ze pakt haar haar bij elkaar, trekt het weg uit haar gezicht, zoals Melissa dat soms doet. Melissa staat alles,

van een paardenstaartje tot een opgestoken kapsel. Of loshangend haar, dat geeft haar iets speels en jeugdigs. Ondanks het succes van Melissa kan Fransje haar zus niet afwijzen of haten, hoewel het af en toe wel zo voelt. Melissa is haar andere helft. De helft die beter gelukt is.

Ze laat haar handen zakken en het futloze haar zakt tot op haar schouders. Uit de commode pakt ze ondergoed. Een bh? Fransje moet schamper lachen. Misschien doet ze er goed aan om er een paar sokken in te proppen.

De gekozen spijkerbroek slobbert om haar heupen, maar een riem brengt uitkomst. T-shirtje, met een wijdvallende jumper erboven.

Koud, ze heeft het nog steeds zo afschuwelijk koud. Sokken, dat zal helpen. Dikke sokken in de gympen.

Ze hoort de voordeur dichtslaan. De taak van Ada Brink zit erop. Ze is zelfs jaloers op de eenvoudige vrouw die haar moeder bijstaat in het huishouden. Ada, een mens zonder zichtbare zorgen.

Zorgen... Heeft Fransje die dan? Zeker wel, ook al deelt ze die met niemand. Want wat moet er van haar worden? Ze teert op het inkomen van haar ouders. Niet dat dit een punt is, maar toch. Gevoel van eigenwaarde heeft ze allang niet meer.

Ze sukkelt de trap af. Beneden treft ze haar vader, druk aan het telefoneren. Zijn vrije arm praat mee, alsof hij gymnastiekoefeningen doet. Wanneer hij heeft opgehangen, ontdekt hij Fransje, en zoals altijd doet hij alsof er niets aan de hand is. 'Hoe is het met mijn mooie meid? Genoten van het geweldige weer, mag ik hopen? Je ziet witjes, een zomerkleurtje zou je goed staan. Heb je het bezoek van je moeder ontmoet? Mevrouw Siebrand? Ik moet zeggen dat de nieuwe predikant een aanwinst is. Je zou zondag mee moeten gaan, meisje. Doe je jouw oude pa een plezier mee!' Hij loopt naar een kast, schenkt zich

zelf een aperitief in en houdt het glas omhoog alsof het een vraag is: jij ook?

De tafel is al gedekt. Strak tafelkleed, glanzend glaswerk. Alles tot in de puntjes verzorgd, zoals gewoonlijk. Niesje Huigens komt binnen en plant een bloemstukje tussen het serviesgoed. Fransje kan zien dat mam gehuild heeft, de wallen onder haar ogen zijn dik. Waarom kan ze nu niet iets vriendelijks verzinnen, wat vragen, of gewoon een simpele opmerking maken?

Het is als zo vaak: alles zit op slot. Zelfs haar keel.

‘Aan tafel, jullie. Ada heeft zich uitgesloofd en een bijzonder lekkere salade gemaakt. Jammer dat Melissa het laat afweten, ze zou proberen voor het eten langs te komen, maar zoals we van haar gewend zijn gaat het werk voor!’

Fransje zoekt haar plaatsje op. De strijd kan beginnen.

De avond verloopt zoals andere avonden. Haar vaders compagnon komt op bezoek voor een bespreking. De mannen verdwijnen voor een paar uur in de werkkamer. Niesje loopt met een snoeischaar en een mandje door de tuin om dode bloemen af te knippen, later sluit ze het sproeimechanisme aan om de verhitte planten en struiken met een bad te verrassen.

Fransje weet wat er door haar moeder heen gaat: kon ze met Fransje maar net zo gezellig kletsen als met Melissa. Over koetjes en kalfjes kwebbelen, plannetjes maken. Herinneringen ophalen. Maar het lukt niet. Fransje lijkt wel een zombie, in haar ogen. Terwijl er vanbinnen bij de jonge vrouw een vuur brandt. Ze heeft verlangens die ze nooit kan uitspreken. En ja, ze herinnert zich ook andere tijden. Maar alles zit achter slot en grendel. Zo lijkt het. Een deur die op slot zit en waarvan de sleutel is verdwenen.

Later op de avond belt een opgewekte Melissa. Fransje vlucht de kamer en het huis uit, alsjeblijft geen zinloos geklets met haar zus.

Ze hoort haar moeder schateren. Jawel, Melissa maakt als weddingplanner het nodige mee. Meestal leuke dingen. Dingen die de moeite waard zijn om te vertellen.

Het gazon is nat van de kunstmatige regenbui. Fransje sjokt door tot ze bij de omheining is. Achter het huis is een stuk weiland waar paarden grazen, daarachter begint een bos. Het is een mooie plek om te wonen, aan de rand van een stad en toch dicht bij de vrije natuur. Vroeger...

Ach, herinneringen. Wat heeft ze eraan?

Ze leunt over het hek, een paard komt naar haar toe. Ze kroelt het dier tussen de manen. Paardrijden, wat deed ze dat als puber graag. Samen met Melissa.

Niet aan denken nu.

Opeens staat haar moeder naast haar. ‘Weet je wat Melissa zei, Fransje?’

Fransje schudt haar hoofd en ruikt aan de hand waarmee ze het paard heeft gestreeld. Ze kan wel raden wat Melissa heeft gezegd.

‘Melissa staat erop, Fransje, dat je het medische circuit nog eens in gaat, en ik vind dat je dat moet doen, voor je zus. Niemand houdt zo veel van je als zij. Buiten ons, je ouders, om. Kind, we zien je verschrompelen en dat moet een reden hebben. We laten je binnenstebuiten keren en pas als we zeker weten dat het niets lichamelijks is, zoeken we verder, op het psychische vlak.’

Boven hun hoofden jubelt een merel, enthousiast en blij met het leven.

‘Nee, niet weer, mam. Als jullie me zat zijn, sluit me dan maar ergens op of zo. Natuurlijk zit ik jullie in de weg, jullie generen zich voor mij. Heb ik allang door. Mam, ik heb je met die domineesvrouw horen kletsen. Je hebt mij belachelijk gemaakt. Nou ja, de waarheid is ook belache-

lijk. Daarom wil ik weg. Op mezelf wonen kan ik niet. Dan moet ik maar ergens opgenomen worden. Er is iets mis met mij en dat weten we allemaal heel goed...'

Niesje Huigens huilt. Ze wil vechten voor haar kind. 'Je bent overspannen. Al zou ik niet weten waardoor. Je bent genezen verklaard. Je bent net een machientje waarvan de motor is vastgelopen en echt, kind, daar moet wat aan te doen zijn. Je hebt hulp nodig, desnoods inderdaad ergens intern. Structuur... Als je maar iets móét! Je hebt het nu veel te gemakkelijk. Eten en drinken op tijd, je wasje wordt gedaan... je hoeft niets!'

Fransje ervaart de kritiek gelaten. Haar moeder heeft gelijk. Er is geen stok achter de deur. Zo is het toch?

Een machientje... Vastgelopen? Er zit simpelweg geen brandstof in.

'Ik ben net een heel oud vrouwtje, mam. Zie het maar zo... Maar denk niet dat ik weer ga meedoen aan psychologische spelletjes. Dagindeling, gesprekjes. Me laten intimideren door therapeuten. Mam... ik wil niet meer!'

Niesje omhelst haar broodmagere dochter. 'Ik kan je niet missen, meisje. Ik wil je zo graag sterk en gezond zien. Hoe heeft het toch zover kunnen komen? Een burn-out... Dat zou al lang over moeten zijn. Is er dan iets gebeurd waar je niet over wilt praten? Hoe ik ook zoek, ik kan geen reden vinden die aangeeft wat er echt aan de hand is. Daarom heeft Melissa gelijk. Als we niets doen, teer jij weg. Mijn mooie meid.

We maken een schema voor je, met afspraken, en daar moeten we ons beiden aan houden. En we gaan je helemaal laten onderzoeken. Zullen we?'

Fransje veegt met haar handen langs haar ogen. 'Mam, doe me dat niet aan. Zondagochtend verplicht een uur naar de kerk, 's middags ergens theedrinken, tv-kijken, erover napraten... Als je kon zou je me ook nog naar de sportschool jagen!'

Niesje Huigens droogt haar tranen. Ze ziet vanaf de plek waar ze staan dat haar man en zijn compagnon klaar zijn met hun besprekingen en verwachten dat ze bij hen op het terras komt zitten.

De mannen lachen, steken een sigaar op en laten hun lijven in de tuinstoelen zakken. Het goede leven na een dag werken.

Ze laat Fransje los. ‘Misschien is dat de enige manier, kind. Je ergens toe verplichten. Je inderdaad ergens naartoe jagen...’ Met opgeheven hoofd loopt ze naar de mannen toe, een glimlach om de mond.

Fransje loopt er in gedachten verzonken achteraan. Mevrouw Huigens. Moeder van een tweeling. Een gelukte en een... een misbaksel, een mislukkeling. Ze loopt met een boog om het terras heen. Via de keukendeur glipt ze het huis in.

Niet denken. Niet aan Melissa die haar voor de zoveelste keer op sleeptouw wil nemen. Niet aan inrichtingen denken, aan verplichte programma’s en medicatie.

Ze sluipt de trap op, schopt haar schoenen uit en trekt de gordijnen dicht. Zonder naar het toilet te gaan of zich om te kleden, kruipt Fransje in bed en trekt het dekbed over zich heen. Hier is ze veilig. Veilig voor ogen die haar bekritisieren. Voor mensen die haar willen dwingen. Hier hoeft ze niets. Hier kan ze zichzelf zijn.

Moe, ze is doodmoe van het nietsdoen en het denken in kringetjes.

Voordat Niesje naar bed gaat vindt ze Fransje slapend in haar bed. Lang kijkt ze naar dit kind dat langzaam maar zeker van hen wegdrijft. Als een stuk vergeten speelgoed op het strand. Fransje, die geen levensmoed en kracht meer heeft. Waar is dat allemaal gebleven?

Niesje strekt haar handen uit, alsof ze haar kind zegent. ‘Here God, wij zijn machteloos, maar U niet. Ontferm U

toch over haar... ik leg haar aan de voet van het kruis...'
Fransje beweegt in haar slaap. Niesje trekt het dekbed wat
hoger op en sluipt de kamer uit. Op weg naar weer een
nacht zonder slaap.

Na het eindexamen van de middelbare school begint het volwassen leven. Maar Fransje belandt juist dan in een depressie. Haar montere zus Melissa sleept haar mee naar een praatgroep voor mensen die 'de weg kwijt zijn'. Daar ontmoet Fransje Patrick. Het probleem waarmee hij naar de groep komt is dat hij zijn huis tot de nok toe volstouwt met spullen. Hij belooft Fransje dat hij gaat opruimen, als ze hem haar geheim vertelt. Zullen ze samen de weg terug vinden?

Vlucht naar de vrijheid is een van de boeken waaraan Julia Burgers-Drost (1938-2013) vlak voor haar onverwachte overlijden nog werkte. Net als veel van haar voorgaande romans is ook dit verhaal tegelijkertijd lichtvoetig als diepgaand, met moderne thema's en herkenbare personages.